

Serap akalır

- şiirler -

Yayın Tarihi:

13.05.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Serap akalır

Eserleri:

Başka Bir Dünya Mümkün mü?

BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜN MÜ?

Bir araştırmacı gazetecilik çalışması olan "Başka Bir Dünya Mümkün mü?" kaynak eser niteliği taşıyor. Kitapta; özellikle neoliberal politikaların hayata geçirilmeye başlandığı 1980'den bu yana küreselleşen eşitsizliğin yol açtığı sefalet ve ekolojik yıkım, tarihsel süreciyle gözler önüne seriliyor. "Kanlı gülden acı çikolataya küresel eşitsizliğin hikâyesi" alt başlığıyla, akademik eserlerden ve medya haberlerinden yararlanılarak kaleme alınan kitabın dramatik etkisi insan hikâyelerinde yatıyor. Okuyanların "akıcı ve çarpıcı" olarak nitelediği kitabın yazarı Serap Çakalır, samimi üslubuyla, herkesi "farkında olmaya" ve tüketim alışkanlıklarını sorgulamaya çağırıyor.

Fikret Başkaya'nın önsözüyle, e-kitap olarak yayımlanan googlebooks'dan ücretsiz indirilebilir veya yazarından öğrenilebilir. (Not: Burada link paylaşımı site kuralları gereğince kabul edilmiyor.)

Serap Çakalır

Entelektüel Aşüftenin Kursağında Kalan Hevesi

0

Mavi bir ayak sesi
duydum sanki
yüreğim ağzıma geldi
yoksa o mu
sevgilim hani
evet bildiniz
şu uçuk şair
laflar çeşitli
kişiliğine dair
derler ki
hem hayırsız
hem zır deli
inkâr edemem
öyledir zahir

I

Uzun zaman önceydi
mutlaka gelirim demişti
nasıl da heyecanlanmış
takvimde günleri saymış
hazırlıklara başlamıştım
kağıtlara notlar almış
mutfak kapısına asmış
tütünleri istiflemiş
rakı şişelerini dizmiş
mezeleri hazırlamış
belki canı çeker
kahvaltıda yer diye
gül reçeli bile kaynatmıştım
kavanozun kapağına
ismini yazacağıma
muzipliğim tutmuş
en`lerin en`i o ya
'gül-en' adam resmi çizmiştim
hatta bir de muzırlık yapıp
herkesten gizli
-affedersiniz-
en edepsiz
şiirlerinden birini
gergefime işlemiştim
sanırsınız ki
o değil de
ben
kafayı yemiştım

sonra
gidip bir koşuda
kadim dostum Hayri`ye
saçlarımı boyatmıştım

alev kızılına
ardından pedikürcü Sevgi`yle
kapanıp özel odasına
utanırım şimdi söylemeye
anlayın işte
neyse ki biliyorum İngilizce
birkaç kelime de olsa
ehm...hani ne derler
ay of diye diye
yaptırdım
p-r-i-v-a-t-e
ince işler

ha, bir de
çarşıda gezerken
görünce vitrinde
mavi fiyonklu yeşil bir elbise
hiç düşünmeden dükkana dalıp
cüzdanımda varmış gibi define
pazarlık etmeden parayı sayıp
çıkıştım elimde
janjanlı bir paketle
göğsüme sıkıca bastırıp
afili bir yürüyüşle
dikkatle
taşıdığımı görünce
mahalledekiler
zannetmişler ki
konfeksiyon malı değil de
paketin içindeki
dededen kalma
değerli
bir hazine.

elbise dediğim
ipek taklidi
şık bir entari
eteği derin
yırtmaçlı
bacaklar ortada
kayık şeklinde
yakası
omuzlar açıkta
adeta
eski Türk filmlerindeki
Suzan Avcı`nın
üstünden fırlama
anlayacağınız biraz muzır
bu elbise
birazdan öte
hayli dekolte
söylemesi ayıp

aşüfte sever
benim hergele

bak sen şu işe!
üç tane
şiir kitabı okuduk diye
olduk mu şimdi bir de
entelektüel aşüfte!

II

Deliliği kesin de
öbürüne inanmamıştım
ama bak
doğruymuş vefasızlığı
zamanı geldi geçiyor
ne arıyor ne geliyor
mazeret kabul etmem
parasızlığı
oysa ben
nelere katlandım
akla ziyan işlere kalkıştım
param yok derken
olmayanı harcadım
daha fenası
bir güzel borçlandım
üstelik zamanımı da
ona bağladım.
Söyleyin şimdi
benim gibi bir sevgili
uç uça gelinmeyi
okşanıp seilmeyi
hiç olmazsa
sıcak bir gülümsemeyi
en azından
teşekkür edilmeyi
hak etmez mi?

yine de durun bakalım
adamı hemen asmayalım
belki vardır geçerli
bir mazereti
üç gün daha sayalım.

III

Kulağım sürekli telefonda
niye aramıyor hâlâ
inmiş midir havaalanına
ister misiniz bitiversin
tam şu anda yanımda
belimden kavradığı gibi

atsın beni karyolaya!

üf ne özlemişim onu meğer
ah bi gelse dünyaya değer
yüzünü gördüğüm anda
kızgınlığım şıppadak geçer
koluna takılıp
gövdesine yaslanıp
Bebek`te gezintiye çıkarım
üzerimde mavi fiyonklu
yeşil kıyafet
gelmez diyenlere inat
sevmez diyenlere nispet
gördünüz işte
kopmadı kıyamet
sabrın sonuymuş
selamet!

IV

Heyhat!

Ne kapı vuruldu ne telefon çaldı
hevesim kursağımda kaldı
düşlerim bile bayatladı
gel gelelim aklım hâlâ onda
ben kendimde değilim galiba
suyu fazla kaçırmışım yine
sardunyalara
gözyaşıyla sulanınca
tuz alerji yapıyor
garibanlara

bu gidişle sahi
ne sardunya
kalacak bahçede
ne bir damla yaş
gözlerimde
yalnızca
bir tek parça taş
belki
basmak için bağırma

geleceksen gel hadi
aşkım
bir an önce
kavuşalım
gelmeyeceksen de
bir telefon et bari
anlayalım

söyle bahanenî
efendice
yüreklice

yoksa
kıyamam sana
peşine düşer mahallenin 'itleri'
bilesin pek boldur gel-gitleri
onlarla atmaya gelmez aşık
ne senin gibi enteldirler
ne benim gibi aptal âşık
şair filan dinlemezler
senden daha delidirler
ihaneti hiç affetmezler
aşktan pek anlamaz
şiire kafası basmaz
görünürler
belki de öyledirler
ama
kibir nedir bilmezler
aşûfte de olsa
bacımızdır
derler
sahip çıkmayı
insanlık bilirler
yarı yolda bırakanı
cezalandırmayı
kendilerine iş edinirler
sözünü tutmadın diye
seni şöyle bir silkeleyip
önce
karizmanı
güzelce
çizerler
sonra da
yüreğine
okkayla
tükürüverirler!

(Eylül 2006, Çanakkale)

Serap Çakalır

Hayaloğlu ve Ölü Dostluklar

Dün akşamüstü, her gün yaptığım gibi, sırtlandım deniz çantamı, yüzmek üzere yola koyuldum. Sığda yüzemediğim için, herkes gibi evime yakın kıyından denize giremiyorum; bu yüzden Güzelyalı'nın girişindeki eski Karayolları kampının iskelesinden bırakıyorum kendimi dalgalara. Kamp bu yıl özel şahıslara devredilmiş; yerli-yabancı kampçılar, karavancılar, izciler kalıyor. Girişe doğru, çadırlara yakın yerdeki ağaçların altında barımsı bir yapı var. Orada gündüzleri hiç kimseyi görmediğim için aslına bakarsanız bar olduğunun da farkında değildim. Düne kadar..

Kampa vardığımda saat beş buçuk dolaylarındaydı. Girer girmez, barımsı yerin amfisinden yükselen bir şiirle irkildim. O da ne! Yusuf Hayaloğlu'nun "Ah Ulan Rıza" şiiri bu! Üstelik kendi sesinden. Baktım; barmen bölmesinde, karşılaştıkça selamlaştığım, barın ortaklarından, kır saçlı adam oturuyor. Müzikçılara şiir cd'sini koyan da belli ki o.

Dayanamadım, plaja inecek yerde, barın çevresini dolaşarak adamın yakınına gittim. "Geçen yıl Boğaz'da katıldığım tekne gezintisinde bu şiiri Yusuf Hayaloğlu'nun kendisinden dinlemiştim," dedim. "Ya, ne güzel! Baştan alayım sizin için öyleyse," dedi, sonra beni bara davet etti: "Gelin oturun." Geçtim, bar taburelerinden birine, yüzüm kampa dönük oturdum ve Şair'in, "Neden hala gelmedi...Yoksa.." diye başlayan sesini dinlemeye koyuldum. Bu arada, adını bilmediğim "barmen" in kahve ve sigara teklifini reddettim, yalnızca şiiri dinlemeyi niyetim..Hayaloğlu'nun etkileyici sesinde içli dizeler yol alırken, ağlamak üzere olduğumu hissedip, güneş gözlüklerimi taktım.

.....
Ah dostum... O
kocaman gövdene
O beyaz kefeni nasıl kıyıp giydirdiler?
O zalim tabutun tahtalarını
Senin üstüne nasıl böyle çivilediler?
Yani sen şimdi gittin, yani yoksun, yani
Bir daha olmayacak mısın?
Yani bir daha borç vermeyecek
Bir daha bira ısmarlamayacak mısın? .
Peki, beni kim kızdıracak,
Kim zar tutacak, kim ağzını şapırdacak?
Peki, beni bu köhne dünyada
Senin anladığın kadar kim anlayacak?

Bu dizeler okunurken gözyaşlarım pınarlarını çoktan terk etmişti bile. Yanaklarıma süzülen yaşları ben güya çaktırmadan silerken, bardan peçete tutan bir el uzandı. Elin sahibine dönmeden peçeteyi aldım, çenemdeki yaşları sildim. Şiir devam ediyordu:

Ulan Rıza... Ne hayallerimiz vardı oysa,
Ne acayip şeyler yapacaktık..
Totoyu bulunca dükkan açacak,
Adını Dostlar Meyhanesi koyacaktık..
Talih yüzümüze gülecekti be,
Hafta sonu iki yavru kapıp
Boğaz yolunda o biçim fiyaka atacaktık! .
Ah ulan Rıza...
Bu mahallenin nesini beğenmedin de
Öte yere taşındın?

Arasıra gıcıklaşırdın ama inan ki,
Benim en kral arkadaşımydın! ..
Ah ulan Rıza...
Ben şimdi bu koça deryada tek başıma ne halt ederim?
Senden ayrılacağımı sanma,
Birkaç güne kalmaz ben de gelirim! ..

Of ki ne of! Sıkı dostluk öyküleri beni oldum olası derinden etkilemiştir. Ya böyle bir şiirde perişan olmamak mümkün mü? Bu şiiri şairin kendisinden dinlerken, hiç unutmuyorum, yağmurlu bir ağustos akşamıydı. Ölü Aşklar Derneği'nin düzenlediği şiir gecesinde, şair olan eski bir dostumla karşılaşmış, ancak beklediğim sıcaklığı bulamamıştım. Vefasızlığın sorumluluğunu canım İstanbul'a yüklemekten çekinmemişti; "Eee Serap, burası böyle, İstanbul işte! " Ve şair gümbür gümbür okurken bu dostluk şiirini, bir yandan İstanbul ağlamıştı öte yanda ben. Ve yeni bir aşkın eşiğindeki ben, kâh sınırları aşarak kâh hüznle coşarak dinlemiştim şiiri.

Hayaloğlu okudukça ben gözyaşlarımla ıslanan yanaklarımı, çenemi hatta göğsümü kurulamaya devam ettim. Sonunda sıırıslık olan buruşuk peçetenin tutulacak hali kalmamıştı ki, şiir bitti. Bardaki adama döndüm, titremesine engel olamadığım bir sesle, "Oldu mu bu şimdi, yapılır mıydı yani güpegündüz? " diye sitem ettim. Sanki şiir ve hüznün yalnızca geceye yakışmış da sanki gündüz hüznlenmezmişim gibi. Adam benzer duygularla karşılık verdi: "Kusura bakmayın, sizi de duygulandırdık." Cevaptaki ironi hüznümü artırdı. "Duygulanmak güzeldir," dedim, "insan olduğumuzu hatırlatıyor." Sonra teşekkür edip taburemden indim, bardan çıkmak üzere adım attım. Adam arkamdan, "İyi günler," derken, gözlerimdeki bulutlardan yeni bir sağanak inmek üzereydi. Yüzümü dönmeden elimle veda işareti yaptım ve plaja doğru yürüdüm. Resepsiyonu geçtiğimde koyverdim kendimi, ama bir yandan da bu halde nasıl yüzeceğimi düşünüyordum. İskeleye ulaştığımda kendime gelmişim sonunda.

Hava rüzgarlı, deniz dalgalıydı.

Paletlerimi, deniz gözlüğümü taktım.

Ölü aşkları, ölü dostlukları birer birer suya attım.

Lakin hüznüme karada, havada, denizde yer bulamadım.

Sonunda onu da kendimle birlikte dalgalara bıraktım.

Serap Çakalır
26.08.2006
Çanakkale

Serap Çakalır

Kaç sevda sığar gönlümüze

Kaç sevda sığar gönlümüze
bir öykü eder mi hayatımız
gururdur onur sandığımız
kılıç çekeriz kendimize

elveda deriz;
hoş geldin demeden sevdiğimize

Serap Çakalır

Kaç şiir sığar ömre

Emre'ye

Kaç şiir sığar ömre, kaç şiir gibi gün
kaç kez doğar insan, kaç kez gelir ölüm
şiir gibi yaşamalı; öyle zengin
o kadar yalın, bir o kadar derin
o gün belki yarın, belki de tam bugün

Serap Çakalır
Temmuz, 2008
Çanakkale

Serap Çakalır

Kızıl Sarmaşık

şimdi tam zamanı ormanın
duymanın çıtlayıp
yere düşen sesini yaprakların
yapraklar kızıl sarı

şimdi tam zamanı ormanın
koklamanın yayılıp
yükselen buğusunu ağaçların
ağaçlar kızıl kahve

şimdi tam zamanı hüznün
tanıklığın bir ağlayıp
bir gülen ağzınla gözlerinin
gözler kızıl mavi

şimdi tam zamanı vedanın
kollarını sevgiliye dolayıp
ağlayan şık bir kızıl sarmaşık
hem akli karışık hem sırlısıklam aşık

ağlatan ise ne ayrılık ne bilmek
yakında düşeceğini son gazelinin
kahrediyor sarmaşığı düşünmek
kalmayacağını artık tek bir gizinin

20 Kasım 2007 - Çanakkale

Serap Çakalır

Mavi Adam ve Gazal

Mavi bakışlı
yüreği nakışlı
küçük dev adam
geçince sevdadan
bilemedi önce
sevinsin mi kurtulduğuna
aşk-ı cefadan,
üzülsün mü ayrıldığına
hayırsız bir eladan.

Böylece
vurdu kendini uzaklara
düştü yolu bir gün Sahra'ya
içi zaten yanıyordu,
güz vakti dalından düşüp
oradan oraya savrulan
sarı bir gazele döndü
amansız kum sıcağında.
Gece olunca
üşüdü, yıldızlara küstü
nakışları döküldü
bir sıcak bir soğuk derken
kavruldu, büzüştü yüreği
ıssız çöl soğukunda.

Mavi adam
bir başına,
kalabalıkta bile
tenhaya aşına.
Etrafta kim var
gökte yıldızlar
yerde kumdan duvar
akreplerle top oynayan yılanlar.
Yüreğini ısıtmak için
bildiği tek şeyi yaptı;
sıcak nefesiyle,
kafesinden çıkardığı
kalbine hohladı.

Soluk soluğa kalmıştı ki
yeşil bir ışık vurdu
avucunda titreyen biçareye.
Gözleri kamaştı adamın
gevirdi bakışlarını karşı tepeye
inanamadı önce gördüğüne
yeşil gözlü aksak bir ceylan
su içiyordu vahadaki pınardan
dedi ki kendi kendine:
Çölde ne arar böyle narin bir gazal
olsa olsa gördüğüm, ya bir seraptır
ya da sıradan bir hayal.

Böyle dedi, demesine ama
merakı ağır bastı.
Asıl derdi ise
çatlak dudaklarını değil,
kavruk yüreğini suya kavuşturmaktı;
koydu onu yerine, gerisin geriye
göğsünde tatlı bir heyecan
su içen ceylana yaklaştı.
Ceylan onu görünce
duruşunu bozmadan
devam etti içmeye
yetmezdi yoksa topladığı sular
bu yanık gönlü iyileştirmeye.

Mavi bakışlı
küçük dev adam
tepeden tırnağa heyelan
koptu bir gazel gırtlğından
varınca suyun kenarına
dayadı göğsünü ceylanın ağzına
açtı kalbinin tüm kapaklarını
teslim etti kendini sakınmadan.
İçi dolarken ılık, tatlı bir suyla
ruhu coştı aşkla ve ışıkla
ne ürktü sel felaketinden
ne korktu boğulup gitmekten
zira işin farkındaydı;
gönlüne dolan su değil
ab-ı hayattı.
Tek isteğı, arınarak bu suyla
can vermektı ceylanın ağzında.
Biliyordu ki artık,
özünü verdikçe
canana candan;
gelecekti ölümsüzlük
aşk-ı belâdan.

Çanakkale. 14 Mart 2007

Serap Çakalır

Maviye Acıktı Gözlerim

(Bütün suç üçgen güneşte)

Sahurdan sonra, tavanarasındaki çalışma odama çıktım. Ahşap eğimli tavanın bitimindeki üçgen pencere önce simsiyahtı, sonra lacivert oldu, derken oda aydınlandı.. En sonunda kitaplığıma üçgen bir güneş kondu ve bir süre orada asılı kaldı.

O kadarla kalsaydı iyiydi, ama beni baştan çıkardı. Oysa geceden randevulaşmıştık bilgisayarımla, neler neler yazacaktık bize kalırsa. Anlayacağınız, bütün suç onda!

Bir gün önce aniden soğuyan ve yağışa çeviren hava, dün yerini pırıl pırıl bir güneşe ve ılıkliğa bırakmıştı. Ormana bakan terasa, öğleden sonraları gölge düşüyor, yazın bulunmaz nimet; ama dün, benim güneşin ılıkliğini duyumsamak istedi. Gözlerim, benim işbirlikçisi, sahurda okudu ya birkaç dize, özendi şaire, aşka geldi, dillendi: Şenlendim yeşille /yeterince /zaten ben de yeşilim / maviyi arıyor gözlerim / hadi kalk, denize gidelim.

'Haklısın,' dedim gözlerime, 'acıktın sen maviye.' Sırt çantama 'Babilde Aşk, İstanbul' da Ölüm'ü, okuma gözlüklerimi ve minderimi yükledim, sahile yürüdüm. Caddeden tek tük araba geçiyor, sokaklar ıssızlaşmış. Yazlık evlerin çoğu kapatılmış, bazılarında satılık levhaları asılmış. Evlerden birinin terasında bir işçi çalışıyor, gelecek yıla hazırlık anlaşılan, belki satılacak o da. Yolu uzattım biraz, ara sokaklarda yürümek çok hoşuma gidiyor burada. Hem kimsecikler yok ya, daha rahat inceleyebiliyorum evleri, bahçeleri..

Plaja basamaklardan iniliyor. Bir set, plajla evlerin bulunduğu yeri ayırıyor. Setin üzerindeki duvarlar oturmaya çok elverişli. Benim gözüme kestirdiğim yer, zeytin ağacının altı. Minderimi çıkarırken çantadan bir şey düşüyor, düşmüyor da atlıyor sanki. Bakıyorum, çakıltaşı. Denize girdiğim iskelenin oradaki plajda tanışmıştık. Eve dönerken benden habersiz plaj çantama girivermiş, o günden beri çantamda yaşıyor. 'Oh be, dünya varmış,' diyor kamaşan gözlerini kırıştırarak. Herkes maviyi özlemiş meğer, bir ben farkında değilmişim. Denize bakıyorum, yağmur ve fırtınadan sonra nasıl sakin. Usul usul kıyıya vuruyor dalgalar. Ve su nasıl berrak. Kıyıya yakınca bir yerde bir kaya var. Onun çevresinde halka halka oluyor su, yansıyan ve kırılan ışıkla birlikte öyle hoş bir görüntü oluşturuyor ki. Uzakta Gelibolu Yarımada'sının ucunda şehitlik görünüyor. Bakımsızlıktan çökmek üzere olan ve benim hâlâ gidip göremediğim Çanakkale Şehitliği. Sıcaklarda ziyareti göze alamadığım için, serin günlere ertelemiştim, inşallah gideceğim bu yakınlarda. Boğazdan birkaç şilep geçiyor, kıyıya yuran minik dalgalar büyüyor. 'Bir şilep sızıyor ıssız gözlerinden' diye fısıldıyor Attila İlhan denizden.

Kitabım geliyor aklıma, çıkarıyorum çantadan, birkaç sayfa okuyorum; ama fazla sürmüyor. Dikkatimi veremiyorum, gözlerim isyanda. 'Evde okursun,' diyor sitemkâr bir tavırla, 'izin yapmak, dinlenmek benim de hakkım.' Bugün ikinci kez, hak veriyorum ona..İskender Pala ile Hilleli Mehmet Fuzuli efendi de onaylayınca onun arzusunu, beynim geri alıyor komutunu. Sonra başımı çeviriyorum yukarıya, dayandığım zeytin ağacının dallarına.Yeşil zeytinlerin, yaprakların arasından mavi gökyüzü görünüyor. İlerden burnuma çam ağaçlarının kokusu geliyor. Sol tarafımda bir kayık, ters çevrilerek toprağa uzatılmış. Arkamdan bir ayak sesi duyuyorum. Yanımdan geçerken görüyorum sesin sahibini; 'Merhaba' diyor bana. Saçı sakalına karışmış, çok esmer, ince bir adam. Şort giymiş, basamaklardan plaja inip denize giriyor. Epey sığ buralarda deniz. Yosunların arasından geçip açılıyor, bırakıyor kendini denize, düzenli kulaçlarla yüzmeye başlıyor. İkimizden başka kimse yok ortalıkta; o denizde ben karada.

Ağaçla hemhal olmak nicedir özlediğim bir duygu, ama uzun süre oturunca sert gövdesi sırtıma batmaya başlıyor. Duvarın ön kısmına geçip ayaklarımı sarkıtıyorum aşağıya. Denizden tatatatata balıkçı motorları geçiyor. İçlerinde toparlanmış ağıları seçebiliyorum. Motorlardan birinin pruvasında bir adam, dürbünle ileriye doğru bakıyor. Oh, ne tatlı bir sıcak. Güneş, yakmıyor, batmıyor, okşuyor adeta. Tenime, 'Sen de haklıymışsın,' diyorum. Bir yere dayanmadan oturduğum için bu kez de sırtım ağrıyor. Çakıltaşı, rahatsız bir şekilde kıpırdandığımı görünce, 'Niye uzanmıyorsun şuraya?' diye soruyor bana. Sahi, niçin olmasın? Minderimi yayıyorum duvara, üzerine uzanıyorum. Çantamı da yastık yapıyorum başımın altına. Gel keyfim gel..Katıksız aylaklığımın tadını çıkarıyorum doyasıya. Gözlerim kapanıyor bir süre sonra. Öylece uyuyacağım galiba orada..Biraz kestirsem mi?

Kendime geldiğimde saat beşe geliyor. Gözlerim dinlenmiş, tenim ısınmış, karnım acıkmış. Bir dahaki sefer, iftarı burada yapmaya karar veriyorum. Toparlanıp düşünüyorum yola. Dönüşte Bakkal Halil`in dükkânına uğruyorum. Pide ayırmasını rica ediyorum kendisinden. Biraz laflıyoruz ayak üstü. Güzelyalı`ya sevdalı o da. Kışın ormana inen sisin görüntüsünü sevdiğini anlatmıştı bir keresinde. Bu kez de, sahilden geldiğimi öğrenince, 'Kışın bile, güneş olunca gider otururum kıyıda,' diyor bana.

Kendimi çok iyi hissediyorum..Ruhum hafiflemiş iyice, evimin önüne gelmişim bile. Söğütle selamlaşıyoruz, 'İyi görünüyorsun,' diyor. Gülümseyerek, 'Sen de öyle,' diyorum, demir kapıyı açıp bahçeden içeri giriyorum.

Fırtınasını da seveceğim buranın, şimdiden biliyorum.

Serab ÇAKALIR

(Eylül sonu 2006, Çanakkale)

Serap Çakalır

Ona hoşuna gitmeyen bir şey söyleyin!

Muhatabınızı tanımak için, hoşuna gitmeyen bir şey söyleyin. Siz böyle kast etmemiş olabilirsiniz, önemli olan onun nasıl algıladığı... Fikre odaklanıp, konuyu kişiselleştirmeden mantıklı bir argümanla karşılık veriyorsa konuşulabilir, olgun bir insandır. Onunla en sert tartışmalardan bile korkmayın, her seferinde birbirinizi daha iyi tanıyacak, ilk anda kırılırsanız bile bu duygunuzu soğukkanlılıkla gözden geçirebileceksiniz. Sonunda birbirinizi kaybetmek istemediğinizi anlayacak ve arkadaşlığınızı güçlendirerek devam ettireceksiniz.

Eğer muhatabınız konuyu kişiselleştirmeye ve incinmeye yatkın biriye, fikre odaklanıp makul bir yanıt vermesi imkânsızdır. Hemen sizde açık arayarak, gerekirse en ilgisiz şekilde bel altından vurarak incitmeye çalışmakta sakınca görmeyecektir. Tonlarca kitap devirmiş, rafine zevkler edinmiş hatta isminin önüne unvanlar eklemiş olsun, ruhen çocuk kalmıştır. Sizin kast ettiğinizle onun anladığı arasında dağlar vardır, egosu yaralandığında neler yapabileceğinin sınırı yoktur. Böyle insanlardan uzak durun, uzaklaştığınızı anlayınca özür dilese bile, özrünün ne anlama geldiğini bilmiyordur, ilk fırsatta tekrarlayacaktır. Yaşına başına da bakmayın; söz ve davranışlarıyla sonuçları arasında bağlantı kuramayacak üç yaşında bir çocuktur o. Çocuk nihayetinde çocuktur, sevimlidir, ama büyüklerde bu tip bir çocukluk pek sevimsizdir. Hayal kuran, yılmadan hayallerinin peşinden giden, çocuksu saflığını ve ışığını korumayı başarmış o hoş yetişkinlerle karıştırmayın lütfen.

Çocuk yetişkinlerden biri de, zarar vermeyen ama sözüne de güvenilmeyen tiptir. En bariz hatalarında bile asla yanlışını kabul etmez, en alakasız örneklerle yaptığını mazur göstermeye çalışır. Karşısındakinin zekâsını dikkate almadan kendini savundukça batır, gülünç duruma düştüğünün ve güvenilirliğinin zedelendiğinin farkında olmaz. Kendisini dürüst ve iyi bir insan olarak görür, iyi olmasına iyidir de karşısındakinin saygısını kaybetme ve sonuçta zararlı çıkma pahasına saçmalamayı sürdürür. Bu tip insanları ikna etmeye çalışmak boşunadır, kendisinden hoşlansanız bile, uzun soluklu bir yola çıkmak için uygun kişi olmadığını bilin; plan yapmışsanız da yol yakınen iptal edin gitsin!

Özetle diyorum ki; her şey yolunda giderken iyi olmak kolaydır. Bu aslında kendi farkındalığımızı da test etmenin geçerli bir yoludur. Hoşunuza gitmeyen sözler karşısında nasıl tepki veriyoruz, kendimize dışardan bakmaya ve tepkimizin altında yatan esas duyguyu anlamaya çalışalım...

Sevgiler:-)

Serap Çakalır

Sarmaşığımdan Öğrendiklerim

Tutunulacak aşktan başka ne var ki...

* * *

Geçen gün, yirmi yıldır benimle birlikte yaşayan sarmaşığımı seyrederken çok duygulandım. Nelere tanık oldu, nerelere yoldaşım oldu bunca zaman içinde..Vefalı sarmaşığım benim, yapraklarından bazıları sararmış, demek ki su vermeyi unutmuşum..Gittim öptüm yapraklarını, gönlünü almaya çalıştım. Zekâsına da hayranım onun, duvarda ilerlerken, kendine göre yol bulma şeklini; örneğin, zemine göre kaç milim/santim uzunlukta 'ayak' çıkaracağını ve nerede hangi kavis vereceğini nasıl da biliyor.Tutunduğu yere de öyle akıllıca ve sıkıca yapışıyor ki, sökmeniz çok zor..Sökmek gerektiği yerde duvarın sıvası dökülüyor. Sarmaşığım zekâsıyla beni şaşırtıyor ve kendine hayran bırakıyor. Bitkilerin Gizli Yaşamı adlı kitabı okuduğumdan beri, onlarla ruhsal alışverişim bambaşka. Bitkilerim beni böyle rahatlatıyorlar ya, ben de onların ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyorum elimden geldiğince..Ha bir de, sevdikleri müzikleri dinletiyorum mesela. Kabakların Bach sevdiğini siz hiç duymuş muydunuz? Ruslar bitkiler üzerinde müzikle deney yapmışlar; hard rock dinletilen bitkiler müzik kaynağından uzağa kaçmaya çalışırken, klasik müzik dinletilenler müzik kaynağına yaklaşp, onu adeta sevgi ve minnetle kucaklamışlar.

Biz insanlar da seiyoruz dediğimiz kişileri öyle vefa ve minnet duygularıyla kucaklayabilsek. Örneğin, pahalı bir müzik aletine gösterdiğimiz özeni onlara gösterebilsek..Yüreğimizde başlayan sevgiyi aklımızla geliştirebilsek.. 'Zemini' iyi yoklayıp, pürüzleri, kavisleri iyi hesaplayarak kuvvetle basabilsek. Zaman zaman sararıp solmaya yüz tutsak da, o anda bile sapasağlam 'duruş' sergileyebilsek..Duvarlar sökülse de biz kendimizden ve sevdiklerimizden sökülmesek..

Sarmaşığımdan öğrendiklerim bunlardı işte...

Kalın aşkla ve ışıkla :-)

(İlkbahar 2006. İstanbul)

Serap Çakalır

Teğelli Kalpler

Aşık olmuş terzinin biri
ipektenmiş sevdiği
görünürde aynıymış kalıpları
terzi usta; işinin erbabı
pekâlâ bilir ya olmayacağını
aşktan gözleri kamaşmış
kumaşlar da uyar sanmış
biçmiş zevkine göre
teğellemiş kızın kalbini
kendi bencil yüreğine
gelin görün ki
terzinin kumaşı kaba kanvas
kızınki ipek atlas
provada anlamış bizimki
bu kumaşlar yan yana olmaz
değil dikiş, teğel bile tutmaz
sökmiş teğellerini kalplerin
içini çekmiş; boşa gitti emeklerim
yamamış kanvastaki hasarı
lakin ipekteki yara pek derin
uğraşırsam iyice zedelerim
atmaya kıyamamış atlası
koymuş parça kumaş dolabına
gel zaman git zaman
akıllanmamış bizim adam
elde var hüsrân
yine hüsrân hep hüsrân
isyan etmiş sonunda;
aşkta mutlu olmaz mı insan!
böylece dolup taşarken dolap ipekle
fark etmemiş bizim terzi, her teğelde
biraz daha epridiğini kanvas yüreğinin

Her Şeye KARŞIN
Temmuz-Ağustos 2008

Serap Çakalır

Tililili...

1982`de sekiz Akademi Ödülü kazanan 'Gandhi' filmini üçüncü kez izledim. Ben Kingsley`in muhteşem performansıya canlandırdığı Gandhi`nin bağımsızlık mücadelesini izlerken bu kez bir başka etkilendim. Neden mi? Anlatayım.

İngiltere`den bağımsızlık savaşının kazanılıp ülkenin kanlı Hindu-Müslüman iç savaşına sürüklendiği günlerde bir Hindu, Gandhi`nin yolunu keserek, Müslümanlara ödün verdiği gerekçesiyle, ona öfkeyle bağırır.

Gandhi`nin cevabı şu olur: 'Ben Müslümanım.'

Sonra ekler: 'Ben Hristiyanım, ben Yahudiyim, ben Hinduyum.'

Gandhi, Hindudur.

Gandhi, ülkesinin parçalanmasına engel olmaya çalışmaktadır. Müslümanların lideri Cinnah ise, Hindistan`ın bölünerek Müslümanların Pakistan olarak adlandırdığı yeni ülkeye yerleşmesinden yanadır. Hindistan`ın bölünmesini engellemeye çalışan Gandhi, Cinnah`a başbakan olmasını, kabineyi de Müslümanlardan oluşturmasını önerir. Hindu lider Nehru, Cinnah`ın başkanlığını kabul eder, ancak Cinnah öneriyi kabul etmez. İngiliz desteğiyle Pakistan`ı kurar, böylece kanlı bir göç ve iç savaş başlar.

Sonuç: Bir İslam devleti olarak doğan Pakistan, kuruluşunun üzerinden altmış yıl geçmesine rağmen bir türlü toparlanamaz, bugünkü durumu malum. Çeşitli dilleri konuşan farklı etnik grupların oluşturduğu, kast sistemine sahip Hindistan ise demokrasiyle yönetilmekte ve bugün dünyanın en hızlı gelişen ülkeleri arasındadır. (Konu hakkında ayrıntılı bilgi için, Sami Kohen`in, Hindistan ile Pakistan`ı karşılaştırdığı, 17 Ağustos 2007 tarihli yazısı. <http://www.milliyet.com.tr/2007/08/17/yazar/kohen.html>)

Silahsız yürüttüğü bağımsızlık mücadelesini sivil itaatsizlik ve protesto üzerine kuran Gandhi, Müslüman-Hindu çatışmasına son verdirmek için ölüm orucuna başlar. İleri yaşında giriştiği bu eylem etkili olur. Kanlı çatışmalar tamamen durur.

Ancak barışın tadını çıkaramaz. Kendisini, Müslümanların yararına ülkenin bölünmesine neden olmakla suçlayan radikal milliyetçi bir grubun adamı tarafından öldürülür. Tarih: 30 Ocak 1948.

Ne hazin değil mi, yapmak istediğinin tam tersiyle suçlanmak ve onca başarıya karşın, hayatını bir 'yanlış anlama' sonucu yitirmek?

Bugün Hrant Dink`in ölüm yıldönümü. Agos Gazetesi`nin önünde insanlar toplanıp onu anacak. Geçen yılki yürüyüşlerde 'Hepimiz Hrantız/Hepimiz Ermeniyiz' yazılı pankartlar yer almıştı. Bunu anlamayanlarca ya da anlamak istemeyenlerce eleştirildi, tepki gördü. Hatta kimilerince 'Hepimiz Türküz/Hepimiz Mehmetiz' şeklinde karşı slogan oluşturuldu. Bu sloganların karşı karşıya getirilmesinin ne anlamı/gereği/faydası varsa...

301`den hakkında dava açılan Hrant Dink, suçlu bulunacağına inanmamıştı. Ama onu en çok üzen yanlış anlaşılma idi. 'Nasıl olur, ben hakaret etmişsem, hakaret ettiğim insanların yüzüne nasıl bakarım, onlarla birlikte nasıl yaşarım? Bu şerefsizlik olur, eğer suçlu bulunursam bu ülkeden giderim.' diyordu.

Hrant Dink ölüm tehditleri alıyordu. Bir güvercin tedirginliği içindeydi. Yine de, 'Bu

Ülkede güvercinleri vurmazlar,' diyordu

Ama vurdular...

Radikal milliyetçilik 'yanlış anlama' konusunda sınır tanımıyor. Küresel yöntemlerle 'derinden' alışıyor.

Sonuç: Agos Gazetesi önünde katledilen Hrant Dink, ölümünden sonra, 'Türklüğü aşağılamak ve adli yargıyı etkilemeye teşebbüs' suçundan yargılandığı iki davadan da beraat etti.

nyargılar adaletin ve barışın en büyük engeli. Huzurun ve mutluluğun da...

Gandi, Hindu idi.

Ülkesinin tam bağımsızlığını istiyor, bölünmesinden korkuyordu.
'Ben Müslümanım, ben Hıristiyanım, ben Yahudiyim,' demişti.

Ben Serap`ım. lkemin serap olmasını istemiyorum.

Ben rkek bir güvercin tedirginliğiyle yaşamak istemiyorum.

Ben adalet istiyorum.

Ben Hrant`ım...

Serap akalır

Yaz Aşkımı SÜRMANŞET

Gün
hazırlanıyor doğumuna
tanyeri kızıl lacivert
sirenler
tiz sesleriyle
bağırıyorlar Odysseus`a
bir aşk büyüyor Troya`da
dalga tutkuyla sarılıyor
kumsalın boynuna
gidip geliyorlar birlikte
gökyüzünün tanıklığında
biliyorlar anlık bu vuslat
ödenecek bir diyet
bu an uğruna

portre
susuyor duvarda
kenarda yorgun bir palet
kırılmakta
taşıyamıyor bunca rengi
ince ahşap bedeni
tuval sevdalı fırçaya
okşarken narin tenini
dölledi renkleri
tuval doğurdu portreyi
bu rengârenk aşkla

gitar
hıçkırıyor radyoda
parmaklarda bin maharet
eşmer bir gırtlak
ağlıyor doğaçlama
beyazdır hüznün rengi
pamuk tarlalarında
türküler mavi
eller kara
ne fark eder hangisi
beyinler adalete
yürekler hürriyete
susadığında
ha orada Delta*
ha burada Çukurova**

rotatifler
dönüyor taşrada
başlıklar kızıl kıyamet
bir fotoğraf birinci sayfada
haykırıyor çılgık çılgına
şahinlerden ölüm kusuyor cinnet
kent bombalanıyor acımasızca
kent bitkin, kent anaç
kent baştan aşağı şefkat

her hücresiyle cansiperane
asi çocuklarını
korumaya çalışmakta
heyhat, evlatlarından biri yerde
can vermekte soğuk asfaltta
sol göğsü yaralı
özgürlüğe sevdalı
bir kadın gerilla
güneşiydi davanın
kırdı doğurdu onu
bir serin seher
kentte batırıyor şimdi
arsız deli bir yel
fersiz gözlerde derin keder
medya için iyi haber
ne yapıp edilmeli
kayda alınmalı
son anları

buruşuk bir kağıt
gerillanın avucunda
'SS' yazılı
sevgiliden gelen son notta
bir türlü anlayamadı
nedir bu kısaltma
sövgü mü gestapoya
veda mı sevdaya
selam mı yeni bir aşka
gücü mü yetmedi tamamlamaya
çekip gitti mi yoksa o da
yetim mi kaldı şimdi
hem dava hem sevda

kanayan
yalnızca bir yürek
ruhtaki acıyı kim dindirecek
koparıyor aniden kalbini gerilla
sarıyor son bir gayretle onu
elindeki buruşuk kağıda
muhabir görüntülemekte o ânı
-ah o bakışları-
ömür geçse unutulmaz bu anı
uzatıyor kadın adama
al goncayı
diyor ki
bu yürek sana emanet
al götür
sahibine teslim et
bir de son istek
sakın 'kısaltma' haberi
yaz aşkımı gazetene
SÜRMANŞET

(Kasım 2006, Çanakkale)

Serap Çakalır